

Piatra pe care au lepădat-o zidarii

Joi, 23 martie 2006

Gili Cârstea

Unii se pot întreba cine ne-a dat nouă libertatea de a studia și de a confrunta biserica rămășiței cu solia neprihănită a lui Hristos. Ei cred că acesta este domeniul exclusiv al teologiei adventiste, singura în măsură să analizeze valoarea, necesitatea și maniera de prezentare a unei solii care se pretinde a veni din partea lui Dumnezeu.

Recunoaștem și noi că așa ar fi trebuit să fie. Din păcate nu este așa, și acesta este coșmarul clasei teologice a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile.

Primul exemplu oferit de Scriptură, marcant și expresiv, este găsit în lunga, detaliată și uluitoare epopee a lui Israel sub domnia lui Ahab. Frăția academică a lui Israel ajunsese să confunde lamentabil pe Dumnezeu cu Baal, și nu a existat absolut nicio cale de a putea fi ajutați să-și înțeleagă eroarea. Au murit convinși că ei îl cunosc corect pe Dumnezeu, cunoașterea Lui fiind, evident, scopul științei lor. A trebuit să vină un nimeni de la marginea țării să le spună că știința lor este lemn (Ier 10:8).

Elevii acestora au devenit curând noua clasă teologică a națiunii, dar ei nu au învățat nimic din experiența tristă a profesorilor lor. Contau tot pe expertiza profesională și prestigiul academic, fiind astfel o jucărie fără pretenții în mâinile duhurilor văzduhului care supervizează spiritualitatea și cultura acestei lumi. Înaltul lor oficiu nu era decât un cimbăl zăngănit la dispoziția duhului de minciună care le controla mințile. Ahab a fost amăgit, deoarece Mica nu avea autoritatea, prestigiul și forța numerică a fraților teologi. Nu avea decât adevărul pur, fără cârjele academice după care umblă mereu ochii oamenilor.

Acest tipar s-a repetat mereu, fără ca teologii vreunei generații să acorde o minimă atenție acestui domeniu vital.

Exact așa se întâmplă cu ultima solie de har pe care a trimis-o Domnul acestui popor. Zidarii au avut o rețineră chiar de la prima privire, căci solia nu se potrivea tiparului educațional și mental al teologiei creștine structurate corect. Nu găseau niciun loc pentru ea în edificiul perfect al adevărului adventist. Era complet nouă pentru ei, iar în teologie nou înseamnă ciudat, riscant, dubios. Uriah Smith spunea despre solia 1888 că este o „lucrare de inovație și dezintegrare;” că ea „subminează fatal” lucrarea sorei White și că „zguduie credința” în solia adventă. El declara că studiile lui Waggoner despre legea din Galateni reprezintă „cea mai mare calamitate care s-a abătut peste cauza noastră.”

Mai târziu, când solia a început să se contureze mai clar, sprijinită copleșitor de campania aproape furibundă a sorei White, ei au urât-o și mai mult, deoarece acum era o mărturie împotriva expertizei lor.

De atunci, fiecare generație de teologi adventiști a dezavuat solia 1888, fiecare cu argumentele ei, dar acestea nu i s-a oferit niciodată șansa reală de a fi pusă în fața poporului. Ea a supraviețuit în peisajul adventist doar în clandestinitate, permanent evitată, discreditată sau condamnată de teologi proeminenți. După publicarea lucrării lui Wieland - Short, „1888 Reexaminat,” când argumentele au devenit zdrobitoare că solia a avut acreditare divină, frații noștri teologi i-au lipit tot felul de etichete ciudate: ba că ea nu a fost „o contribuție adventistă la teologia creștină,” ba că a fost o simplă chemare înapoi la „creștinismul de bază,” ba că a fost vorba despre neprihănirea prin credință, pe care biserica o crede și o predică dintotdeauna. Un singur lucru nu acceptă ei: că solia 1888 a fost începutul ploii târzii și al mării strigări, că reprezintă „cu adevărat” solia îngerului al treilea și se va dezvolta în solia îngerului din Apocalips 18, care va lumina pământul cu slava lui.

Ca mulți alții de pe alte meridiane, când am descoperit această solie uimitoare am fost și noi fascinați de potențialul ei, declarat în Spiritul Profetei pe sute de pagini. Citeam că solia 1888 „trebuie să răsune de la un capăt la altul al pământului, pregătind calea Domnului” și că „aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.” Citeam că “marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos.” Citeam despre Jones și Waggoner, că “Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesageri care să dea poporului lumină și adevăr.”

Înțelegeam că aceasta este o zonă fierbinte, și ne întrebam care să fie miza, mai ales că nu auzisem nimic despre solia 1888 de la amvon sau din literatura oficială. Mult timp nu am reușit să înțelegem ce este atât de special cu ea. Am continuat să studiem, și la un moment dat i-am văzut locul magnific în edificiul credinței advente. Era piatra unghiulară a întregii construcții, componenta de bază a doctrinei sanctuarului, fără de care aceasta nu are finalitate. Ne uimeam cum este posibil ca zidarii, specialiștii construcției teologice adventiste, să nu vadă valoarea și locul frumoasei pietre unghiulare în construcția sanctuarului ceresc.

Am înțeles, după un oarecare timp, de unde rezultă forța și eficiența ei: Neprihănirea lui Hristos era cauzată, produsă, de credința că trupul Său nu este altceva decât un templu în care locuiește Tatăl. El era deci întruchiparea scopului veșnic al lui Dumnezeu de a uni natura Sa cu natura ființelor inteligente create – „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” El era legământul cel veșnic expus privirii și analizei bisericii. Era materializarea lui Ieremia 31, un concept devenit realitate, trup.

Aceasta este esența doctrinei sanctuarului și taina evlaviei. Fără ea, sanctuarul nu rămâne decât o structură teologică seacă, lipsită de viață, fără finalitate și prin urmare neatractivă pentru privitorul nevizat. Și de ce ar păstra cineva în curtea lui o ruină nefolositoare, afară de faptul că ea are o anumită valoare sentimentală, un fel de monument denominațional bun de speculat la centenare și serbări?

Citind sutele de pasaje din Spiritul Profetiei despre părăsirea cu natura divină, am înțeles că acest privilegiu înalt este la dispoziția noastră, dacă îl dorim cu adevărat și nutrim credința lui Isus.

Apoi am descoperit că ceea ce avea Hristos locuind în El era de fapt Legea – caracterul lui Dumnezeu reprodus, transcris, în cele zece porunci. Dacă privind la Hristos îl vedem pe Tatăl, nu ar fi potrivit să interpretăm actele lui Dumnezeu din trecut prin exemplul viu pe care ni l-a oferit Hristos despre cum procedează Tatăl? Dacă ucenicii dorind „focul lui Ilie” nu știau de ce duh sunt însuflețiți, nu ar fi corect să apreciem că și Tatăl a venit „nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56)?

Acest nou indicator pe drumul neprihănirii ne-a ajutat să vedem efortul permanent al lui Satana de a distorsiona caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Am început să vedem mâna nimitorului în multe tragedii trecute, acolo unde nu vedeam decât mâna lui Dumnezeu. Cu această nouă înțelegere am început să ne întrebăm dacă merită să punem un accent așa disproporționat pe mântuirea personală, când bătălia pentru cauza guvernării divine este atât de cruntă. Ce suntem noi, pe lângă asemenea interese majore care fac să trepideze galaxiile și țin cu sufletul la gură inteligențele cerești?

Dintr-o astfel de perspectivă, dorința egoistă după salvare personală se evaporă ca roua în aerul tare al încreștatei și excesiv amânatei mari controversă. Suntem dispuși să ne alăturăm lui Hristos la instaurarea neprihănirii veșnice chiar dacă numele nostru nu va putea fi păstrat în cartea vieții Mielului. Vrem să vedem universul adus din nou la dreptatea legii cu orice risc, chiar cu ruperea noastră veșnică de izvorul vieții. În comparație cu agonia pe care trebuie să o suporte Mielul lui Dumnezeu, obligat de lenevia noastră mentală să ocupe la nesfârșit poziția de Mijlocitor, mântuirea noastră personală este nesemnificativă.

Noi credem că solia 1888 este piatra prețioasă pe care au lepădat-o zidarii, deși pentru noi ea este temelia fundamentală a neprihănirii, piatra unghiulară a oricărei arhitecturi cerești. Dacă ei au dreptul să o disprețuiască deoarece nu îi găsesc niciun loc în arhitectura adventismului modern, noi avem dreptul – și considerăm aceasta un privilegiu enorm – să le atragem atenția că arhitectura sanctuarului este incompletă, și a ajuns de batjocura privitorilor de pe stradă, care insistă tot mai zgomotos că întreg edificiul trebuie demolat. Acestui cor infam i se alătură mulți teologi adventiști, iar corpul pastoral este zguduit puternic de refrenul că judecata de cercetare este un concept perimat al secolului 19. În acest impas teribil, poporul amețește învărtindu-se în jurul muntelui, iar vocile celor care propun întoarcerea în Egipt se aud tot mai des și fără rușine în piața publică.

Locul nostru este să strigăm cât se poate de tare că drumul către locul prea sfânt a fost deschis, că suntem chemați să pășim prin credință dincolo de perdea, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc. Și o vom face, oricât de mulți vor fi cei ce se vor simți deranjați. Nu urmărim nimic altceva decât să vedem cât mai curând Piatra din capul unghiului așezată la loc de cinste în arhitectura sanctuarului adventist.

Doar atunci vom amuți. De admirație.